

անկարող՝ պարտաւորեցայ աղաչել, պաղատիլ, որ թողու: Իսկ նա անխնայ կը զարնէր, մինչեւ որ տղու պէս «Մէյ մ'ել չեմ ընէր» ըսի, վայրկեանին թողաց եւ ինձ գրուցեց ամենայն հանդարտութեամբ՝ իբրեւ թէ մեր մէջ ամենեւին բան մը չէր անցած, «պէտք որ որ քիչ մը առաջ խօսք տայիր ուրիշ անգամ այդպիսի անիրաւութիւն չընելու, ես քեզ այսչափ դիւրին չէի թողուր, բայց յիշեցի, որ իմ առաջին պատուերս չէիր մոռցել եւ սուտ չըսիր՝ չուրացար: Տէ՛, ե՛լ ուրեմն եւ զգուշացիր»: Կ'ուզէի ելնել, բայց մէջքս ուր ծունկը դրեր էր կարկամել էր, ծոծրակս, ուր իւր երկրթ ձեռքերը անցեր էին՝ չէի կրնար շարժել. իսկ խարազանի հարուածները ուր ընդունէր էր, այնպիսի վիճակի մէջ էր, որ ձի նստելն անկարելի էր. ուստի ամօթես վերջի ճիգն թափելով՝ խուրտուխաշ մարդ մը՝ ելայ կ'անգնեցայ. իսկ սարսափելի իշխանը՝ որ ես քառորդ մը առաջ իբրեւ տղայ կը ծաղրէի՝ քակեց ձին, հեծաւ վրան եւ գնաց գիւղ: Յոն՝ աղբիւրի գլուխ կեցած՝ սկսայ մտածել թէ այդպիսի վտանգաւոր տղու մը ծառայութեան մէջ կ'ենալէն աւելի լաւ էր թողուլ երթալ: Գիւղը չէի ուզեր մտնել, բայց վիճակիս դարման գտնելու համար պէտք էր, ուստի քառորդուան մը ճամփան ժամու մը մէջ առնելով մտայ գիւղ, եւ առաջին տունը, որ հասայ հիւրընկալութիւն խնդրեցի. մեր հայ գիւղացիք լաւ մարդիկ են, երբ իմ վիճակս տեսան եւ իմացան թէ ծեծ եմ կերած, պառաւ մը բերին, որ դեղ շինէ ինձ. ո՛հ, այդ պառաւին դեղը իմ կերած ծեծես աւելի սարսափելի էր, վասնզի չի կրնալով դիմանալ կովու պէս կը պոռայի, երբ յանկարծ՝ «Կահրի՛ճ, չե՛ս ամաչեր, որ տղու պէս կը կ'անչուրմտես» ըսաւ ձայն մը գլխուս վերեւ, որ լաւ ճանչեցի, իշխանին ձայնն էր, եւ իրօք ամաչեցի: Իսկ պառաւը բժշկի անգթութեամբ եւ անհոգութեամբ՝ «Որովհետեւ շուտ առողջանալ ուզեցիր, կ'ըսեր, մեծ դեղն ընել պէտք էր, դու յանձն առիր. վաղն առաւօտ հեծիր ձին՝ գնա՛, բան չի կայ ամենեւին, մի՛ վախեր»: Երեսի վրայ պառկած էի, վասնզի ուրիշ դիրք կարելի չէր, երբ ինձի քիչ մը բան ուտել հրաւիրեցին. իւրաքանչիւր պատառ դժուար վար կ'երթար. ուստի պառաւին դիմեցին, նա եկաւ՝ ծոծրակս տեսաւ, «Յը՛, հրէք հողի եւ եղեր սա ծեծողները, մէկը գլուխն է բռներ, մէկը մէջքն է կոխեր, մէկն ալ զարկեր է. հոգ չէ, աս ալ կ'անցնի», ըսաւ, դեղ մ'ալ ծոծրակիս գրաւ, եւ ես տքալով քուն մտայ, առաւօտուն արթնցայ, որ